

O LÁSKE Z KOMÍNA

Haló, je tam niekto?“ ozvalo sa v jedno pekné jarné popoludnie z krbu slečny Ruženky. Slečna Ruženka doň nazrela, ale krb bol prázdny, nuž zavrela sklenené dvierka a pokračovala v telefonovaní s kamoškou Miškou.

„Haló, ste doma?“ opäť začula podivný hlas.

Ruženka položila mobil, otvorila kryt na ohnisku a tentoraz ona zakričala: „Kto tam, tisíc rán do komína! Ukáž sa!“

Na jej veľké prekvapenie sa z krbu ozvalo: „Tu je kominár Jozef, prišiel som vám vymiesť komín. Ale zvonček máte pokazený a mobilný telefón stále obsadený. Už hodinu!“

„Ach áno,“ spomenula si Ruženka. Na dnes si objednala kominára a úplne na to zabudla. Kamoške Miške oznámila, že ihneď musí skončiť s nekonečným klebetením, odložila svoj mobilný telefón na

policu a vyšla pred domček. Naklonila hlavu smerom hore a zbadala ho – kominár sedel za komínom a jedol chlebík s maslom a plátkovým syrom.

„Dobrý deň, milostivá pani. Tak som tu. Môžem sa pustiť do práce? Zavrite si krbové dvierka, aby som vám nenaprášil do izby. A keby čokoľvek, tak zavolám do komína. Vy kričte do krbu. Budeme sa určite počuť. Ak by ste boli také láskavé, prineste mi jeden čaj. Ďakujem.“

Slečna Ruženka uvarila dobrý šípkový čajík a vyliezla po rebríku na strechu. Podala hrnček kominárovi a usadila sa za komín. Pozerala sa, ako začmudený muž s bielou čiapkou pokojne popíja teplý nápoj a potom – ani nevie, čo jej to napadlo – pobozkala ho na líce. A s čiernym nosom od sadzí, ktorými bol kominár umazaný, rýchlo ušla dolu do domu.

Sadla si ku krbu a rozmýšľala, či má dvierka otvoriť alebo nie. Čo ak jej chce kominár niečo povedať? Hučí do komína a márne, lebo ona ho cez zavreté vrátka nepočuje. Na druhej strane jej však výchova nedovoľovala urobiť prvý krok. Našťastie jej nerozhodnosť vyriešil sám majster cechu kominárskeho. Spustil štetku komínom tak hlboko, že sa zrazu zjavila rovno pred slečninými očami. A na tej štetke bol napichnutý papierik: „Tu kominár, tu kominár, skúška spojenia. Máte hovor.“

Ruženka sa celá rozžiarila. Otvorila krb a zavolala: „Tu Ruženka, tu Ruženka, spojenie funguje. Počúvam.“

A tak si tí dvaja volali cez komín hodiny a hodiny. Bolo to ďaleko vzrušujúcejšie ako s kamarátkami cez mobil. Kominár, ktorý vždy cez pracovnú dobu vymetal iné komíny, po šichte zašiel k Ruženke, vyliezol na strechu a až do neskorého večera s ňou vykecával.

Až raz zazvonil pri vchode s veľkou kyticou. Bol vyumývaný a navoňaný, oblečený mal bielu košeľu a sako a požiadal slečnu Ruženku o ruku. Tá mu ju podala, on za tú ruku potiahol a silno, po kominársky ju objal. Odvtedy sú spolu. Už si viac nevolávajú. Len sa k sebe otočia a celé hodiny sa rozprávajú.

 **ZAPAMÄTAJTE SI,
MILÉ DĚTI:**

Hučať do komína sa niekedy oplatí!